

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.III.37.942/2015/5.szám

A Kúria a dr. Nagy Sándor ügyvéd által képviselt (...) felperesnek a Dudás Gábor Ügyvédi Iroda által képviselt Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság alperes ellen közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. április 3. napján kelt 2.K.29.113/2013/3. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 5. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán eredetileg Kfv.III.37.536/2013. szám alatt indult, majd Kfv.III.37.942/2015. számon folytatódott felülvizsgálati eljárásban az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.29.113/2013/3. számú ítéletét az indokolás módosításával hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

A Kúria kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 35.000 (harmincötezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket, a további 35.000 (harmincötezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A szlovákiai székhellyel rendelkező felperes egy olyan weboldalt üzemeltet, amelyen magyarországi ingatlanok hirdetései jelennek meg, ennek keretében pedig a hirdetőök személyes adatait is kezeli. A hirdetések egy hónapig ingyenesek, majd ezt követően a hirdetésért díjat kell fizetni. Számos hirdető az ingyenes időszakot követő időszakra nézve elektronikus levélben kérte hirdetése és egyben személyes adatai törlését, mert a díj fizetéssel járó szolgáltatást nem kívánta igénybe venni.

Felperes - az alperes által megállapított tényállás szerint - nem törölte ezeket az adatokat, majd kiszámlázta a fizetendő díjakat. Ezek meg nem fizetésére tekintettel pedig a hirdetőik személyes adatait követeléskezelő cégeknek továbbította.

A hirdetőik panaszaik folytán eljárta alperes 2012. július 31. napján kelt NAIH-510-6/2012/H. számú határozatában az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban Info törvény) 2. § (1) bekezdése alapján megállapította saját joghatóságát és az Info törvény alkalmazhatóságát az ügyre, mert az Info törvény hatálya kiterjed minden olyan Magyarország területén folytatott adatkezelésre és adatfeldolgozásra, amely természetes személy adataira vonatkozik. Az alperes szerint az Info törvény 3. § 10. pontja szerint adatkezelésnek minősül az alkalmazott eljárástól függetlenül az adatok gyűjtése, és jelen esetben a felperes személyes adatokat gyűjtött Magyarország területén. Az alperes az Info törvény 4. §-a, 14. §-a, 17. §-a megsértése miatt tízmillió forint bírsággal sújtotta felperest.

A felperes az alperesi határozattal szemben keresetet terjesztett elő, amelyben - többek között - előadta, hogy az Info törvény hatálya nem terjed ki a szlovákiai székhelyű vállalkozására, ezért azt megsérteni nem tudta, valamint az alperesnek nincs hatásköre arra, hogy a Magyarország területén kívüli adatkezeléssel foglalkozó vállalkozás ellen vizsgálatot folytasson.

A felperes keresete folytán eljárta Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság hatályon kívül helyezte az alperes határozatát. Az ítélet szerint az adatgyűjtés helyének a határozat tárgyát képező panaszok esetében Magyarország minősül, nem pedig a felperes szlovákiai székhelye, mivel az Info törvény. 3. § 10 pontja a technológiasemlegesség elvét követi. Emellett az eljárta bíróság azt is megállapította, hogy a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló 95/46/EK irányelv (a továbbiakban: irányelv) 4. cikk (1) bekezdése, sem a 28-29. cikke nem tekinthető olyan közvetlenül hatályos rendelkezéseknek, amelyek alapján el kellett volna tekintenie az Info törvény egyébként egyértelműen megfogalmazott előírásaitól. A székhely, telephely hiánya Magyarországon ebben az esetben nem vehető figyelembe felperesi érvként, mivel a magyar ingatlanokra vonatkozó adatszolgáltatást és adatkezelést is Magyarországon végezte. Az eljárta bíróság azonban megállapította, hogy az alperes megsértette a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi törvény (a továbbiakban: Ket.) 50. § (1) bekezdését, valamint a 72. § (1) bekezdésének ea) pontját, amikor bizonyítási cselekmények elvégzése nélkül, a panaszosok beadványaira alapította határozatát. Emiatt a bíróság álláspontja szerint a tényállás nagy terjedelemben

és lényeges körben feltáratlan maradt, amelyre tekintettel a bíróság az alperesi határozatot hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte.

A felperes felülvizsgálati kérelmében - kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet oly módon változtassa meg, hogy az alperes új eljárásra kötelezése helyett az eljárást szüntesse meg, mert az alperesnek nincs hatásköre eljárni és a magyar jogot alkalmazni egy másik tagállamban letelepedett szolgáltatatóval szemben, figyelemmel az irányelv 4. cikk (1) bekezdés a.) pontjára, valamint az Info törvény 2. § (1) bekezdésére és a Ket. 18. §, 21. §-aira. Utalt arra is, hogy az irányelv 28. cikk (6) bekezdése alapján a magyar adatvédelmi hatóságnak a szlovák adatvédelmi hatóságot kellett volna megkeresnie annak érdekében, hogy a felperessel szemben fellépjen.

A Kúria felhívására az alperes érdemben előadta, hogy tekintettel az érintett irányelvi rendelkezések közvetlen hatályának hiányára, kizárólag az Info törvény rendelkezései irányadóak. Ugyanakkor új tényként hivatkozott arra is, hogy a szerverek Németországban, vagy Ausztriában vannak, de végső soron a felperesnek volt magyar kapcsolattartója, mégpedig e szlovákiai vállalkozás egyik magyar tulajdonosa, aki a hatósági ügyben és a bírósági perben képviselte felperest. Nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a Szlovákiában bejegyzett felperesi cégnek magyarországi lakosok a tulajdonosai. Szintén hivatkozott az irányelv 28. cikk (6) bekezdésére, melyből szerinte az következik, hogy az alkalmazott jogtól függetlenül, mindenképp hatásköre volt eljárni.

A Kúria e tárgyban előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését tartotta indokoltnak, ezért Kfv.III.37.536/2013/10. számú végzésében - az eljárás felfüggesztése mellett - az Európai Unió Működéséről szóló szerződés 267. cikke és a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 155/A. § (1) és (2) bekezdése alapján az Európai Unió Bíróságához fordult.

A Kúria által kezdeményezett előzetes döntéshozatal tárgyában az Európai Unió Bírósága a 2015. október 1. napján kelt C-230/14. számú ítéletében a letelepedés fogalmát a C-131/12. számú Google Spain és Google ítélethez képest is kiterjesztőbben értelmezte. A Bíróság úgy határozott, hogy a 95/46 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az lehetővé teszi az attól eltérő tagállam személyes adatok védelmére vonatkozó szabályozásának alkalmazását, mint ahol ezen adatok kezelője be van jegyezve, amennyiben ezen adatkezelő tartós jelleggel olyan, akár csekély mértékű valós és tényleges tevékenységet folytat e tagállam területén, amelynek keretében ezen adatkezelésre sor kerül. Míg annak meghatározásához, hogy olyan körülmények között, mint

amelyekről az alapügyben szó van, a fenti eset áll-e fenn, a kérdést előterjesztő bíróság különösen figyelembe veheti egyrészt azt, hogy az említett adatkezelő azon tevékenysége, amelynek keretében a szóban forgó adatkezelést végzi, az ezen tagállam területén található ingatlanokra vonatkozó, e tagállam nyelvén megfogalmazott hirdetések megjelentető weboldalak üzemeltetéséből áll, és e tevékenység következésképpen főként, vagy akár teljes mértékben az említett tagállamra irányul, másrészt pedig azt, hogy ezen adatkezelő olyan képviselővel rendelkezik az említett tagállamban, aki az e tevékenységből eredő követelések behajtásával, valamint az érintett adatok kezelésével kapcsolatos hatósági és bírósági eljárásokban az adatkezelő képviselétével van megbízva. Az ezen adatkezeléssel érintett személyek állampolgárságának viszont nincs jelentősége. Az ítélet 16. pontjában utal arra a Bíróság, hogy az alperes új tényekre is hivatkozott az előzetes döntéshozatali eljárásban, így az alperes állítása szerint a felperes semmilyen tevékenységet nem folytatott székhelyén, Szlovákiában, valamint több alkalommal egyik tagállamból a másikba helyezte át székhelyét, illetve követeléseinek behajtása céljából bankszámlát nyitott Magyarországon, és folyó ügyei intézésére postafiókkal rendelkezett e tagállamban, ahonnan a postát rendszeresen felvették és elektronikus úton továbbították számára.

A felülvizsgálati kérelem részben alapos.

A Kúria nem osztotta az eljárt bíróság azon álláspontját, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján teljes bizonyossággal meg lehet állapítani, hogy a felperes tevékenysége valóban megalapozza-e az alperes joghatóságát. Ebben a körben tehát a felperes felülvizsgálati kérelme alapos.

Ugyanakkor alaptalan a felperes felülvizsgálati kérelme abban, hogy meg lehetne állapítani az ügy jelenlegi szakaszában a joghatóság hiányát és az eljárást emiatt meg lehetne szüntetni.

Az Európai Unió Bíróságának ítélete alapján az alperes joghatóságát megalapozza, ha a felperes adatkezelő tartós jelleggel olyan, akár csekély mértékű valós és tényleges tevékenységet folytat Magyarországon, amelynek keretében ezen adatkezelésre sor kerül.

Ebben a körben az alperes a Kúria előtti felülvizsgálati eljárásban, és az előzetes döntéshozatali eljárás keretében is olyan új tényeket adott elő, amelyek relevánsak lehetnek a joghatóság megállapítása szempontjából, azonban ezen tények tényleges fennállását sem az eljárt bíróság, sem az alperes nem vizsgálta eljárása során. Így például a Kúria előtti eljárásban merült fel először, hogy a felperesnek képviselője van Magyarországon, míg az Európai Unió Bírósága előtt hivatkozott az

alperes először arra, hogy a felperes bankszámlát tart fenn Magyarországon.

A Kúria előtti felülvizsgálati eljárásban a Pp. 275. § (1) bekezdése alapján bizonyítás felvételének nincs helye, így ezen új tények fennálltának vizsgálata, és a joghatóság kérdésének eldöntése a Kúria előtt folyó eljárásban nem lehetséges.

Mindezek alapján a Kúria az alperesi határozatot hatályon kívül helyező és új eljárásra utasító jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján indokolásának módosításával hatályában fenntartotta.

Az alperesnek az új eljárása során elsőként azt kell vizsgálnia, hogy a bírósági eljárások folyamán felmerült új tények fennállnak-e és ezek alapján a felperes tevékenysége megfelel-e a Európai Unió Bíróságának ítéletében foglalt, az alperesi joghatóság megállapításához szükséges feltételeknek.

Abban az esetben ha az alperes ezek vizsgálata alapján megállapítja joghatósága fennállását, úgy kizárólag ezt követően folytathatja le - az eljárt bíróság iránymutatása alapján - a megismételt eljárást és hozhatja meg új határozatát.

Tekintettel arra, hogy a felperes felülvizsgálati kérelme csak részben volt alapos, a Kúria a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

A Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdés, valamint 39. § (3) bekezdése alapján rendelkezett a felülvizsgálati részilleték viseléséről, figyelemmel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében és 14. §-ában foglaltakra is.

Budapest, 2016. január 12.

Dr. Kovács András s.k. a tanács elnöke, előadó bíró,
Dr. Kovács Ákos s.k. bíró, Dr. Fekete Ildikó s.k. bíró